

การแปรของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในภาษาเขียนภาษาไทยและ ความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องระบบวรรณยุกต์ของผู้ใช้ภาษา*

Received: 27 January 2020

Revised: 19 October 2020

Accepted: 3 May 2021

ประภัสสร กิรตันติ**

การใช้คำว่า “คะ” และ “คะ” ในบริบทท้ายประโยคที่ไม่เป็นไปตามหลักการใช้ภาษาไทยปรากฏให้เห็นในภาษาเขียนปัจจุบันอย่างแพร่หลาย ในมุมมองการศึกษาศาสตร์สังคม การที่เจ้าของภาษาใช้รูปภาษาที่แตกต่างออกไปจากหลักภาษาไม่ได้ถือเป็นการใช้ภาษาที่ผิด แต่เรียกว่าเป็นการแปรทางภาษาที่กำลังเกิดขึ้น ในงานวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยมุ่งอภิปรายการใช้คำว่า “คะ” และ “คะ” ในภาษาเขียนในแง่ของการแปรทางภาษา โดยกำหนดวัตถุประสงค์ไว้ 2 ประการ ได้แก่ 1) เพื่อศึกษาการแปรของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในภาษาเขียนที่ปรากฏ ณ ตำแหน่งท้ายประโยคในบริบทประโยค 3 ประเภท ได้แก่ ท้ายประโยคบอกเล่า ท้ายประโยคคำถาม และปรากฏตามหลังคำว่า “นะ” และ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้รูปเขียนคำว่า “คะ” และ “คะ” กับความรู้หลักภาษาไทยเรื่องการผันวรรณยุกต์ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้ภาษาไทย จำนวน 249 คน โดยใช้แบบสอบถามที่ประกอบไปด้วยคำถาม 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนเติมประโยคด้วยคำลงท้าย “คะ” หรือ “คะ” ในบริบทประโยค 3 ประเภท และส่วนทดสอบความรู้เรื่องระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทย ผู้วิจัยพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากยังคงเลือกใช้คำว่า “คะ” และ “คะ” ในบริบทท้ายประโยคไปตามหลักการใช้ภาษา ส่วนบริบทที่ปรากฏการใช้รูปเขียนคำว่า “คะ” และ “คะ” ที่ไม่ตรงกับหลักภาษามากที่สุดคือ บริบทตามหลังคำว่า “นะ” นอกจากนี้ ผลการศึกษา ยังแสดงให้เห็นว่าการเลือกใช้คำว่า “คะ” และ “คะ” ในภาษาเขียนนั้นสัมพันธ์กับความรู้เรื่องระบบวรรณยุกต์ของผู้ใช้ภาษาในระดับต่ำ อีกทั้งผู้ที่เลือกใช้คำว่า “คะ” และ “คะ” ตรงตามหลักภาษาไม่ได้จำเป็นต้องมีความรู้เรื่องระบบวรรณยุกต์มากไปด้วยเสมอไป

บทความวิจัย

บทคัดย่อ

คำสำคัญ

การแปรทางภาษา;
การแปรรูปเขียน;
คำลงท้าย;
คำบอกสถานภาพทางเพศ

* บทความวิจัยนี้ได้รับการพัฒนาต่อมาจากการนำเสนอผลงานวิชาการเรื่อง “ลักษณะการแปรของคำบอกสถานภาพทางเพศของเพศหญิง คะ/ คะ” ในการประชุมวิชาการระดับชาติด้านภาษา วัฒนธรรม และสังคม จัดโดยคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2562 ผู้เขียนขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิและรองศาสตราจารย์ ดร.ทรงธรรม อินทจักร ที่ให้ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงบทความวิจัยนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

** อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ติดต่อได้ที่: prapatsom.t @arts.tu.ac.th

Variation of [kháʔ] and [khàʔ] in Written Thai and Its Relation to Users' Knowledge of Tone Marking System*

Received: 27 January 2020

Revised: 19 October 2020

Accepted: 3 May 2021

Prapatsorn Tiratanti**

In recent years, the final particles [kháʔ] and [khàʔ] have been used in written texts widely in a different way from grammarians' prescription. In the sociolinguistic view, the fact that native speakers use variants differing from the grammar is not considered as wrong usage but called as linguistic variation. Therefore, this study aims to investigate the use of the final particles [kháʔ] and [khàʔ] in written language from the linguistic variation perspective. Two objectives of this study are (1) to study characteristics of the variation of [kháʔ] and [khàʔ] in three sentential contexts, which are ending of declarative sentences, ending of questions, and after the final particle [náʔ], and (2) to examine the correlation between the use of variants [kháʔ] and [khàʔ] and the users' knowledge in the Thai tone system. The data set was collected from 249 native speakers of Thai. The questionnaire used consists of two sections: (1) sentence completion with final particles [kháʔ] and [khàʔ] in three sentential contexts and (2) questions about tone marking system in Thai. The research shows that most of the informants use [kháʔ] and [khàʔ] correspondingly with Thai grammar. The population uses the variant different from the rule mostly with the word [náʔ]. Furthermore, the result shows that there is only a weak correlation between the use of the variants and the users' knowledge of the tone marking system. It is not necessary that those who use the variant of [kháʔ] and [khàʔ] in accordance with grammar rule always have complete knowledge about the tone marking system.

Research Article

Abstract

Keywords

linguistic variation;
variation in orthography;
final particles;
female-specific final particles

* This article was developed from an academic oral presentation entitled "The variation of female-specific final particles in Thai " at the KU National Conference on Language, Culture and Societies organised by the Faculty of Humanities, Kasetsart University on November 29, 2019. I would like to thank the readers and Associate Professor Dr. Songthama Intachakra for their constructive comments, which helped to improve this article.

** Lecturer in Linguistics, Faculty of Liberal Arts, Thammasat University, e-mail: prapatsorn.t@arts.tu.ac.th

1. บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

การใช้คำว่า “คะ” และคำว่า “คะ” ลงท้ายประโยค (เช่น “คุณสะดวกคุยไหมคะ” และ “ดิฉันกำลังเดินทางไปคะ”) เป็นลักษณะการใช้คำลงท้าย (final particle) ในภาษาไทยที่พบได้ทั่วไปในการปฏิสัมพันธ์ของผู้คนในสังคม คำลงท้ายประเภทนี้มักไม่ได้มีความหมายประจำคำ (semantic meaning) แต่เมื่อถูกนำมาใช้ในข้อความแล้วจะให้ความหมายทางสังคมบางประการ (Noss, 1964, p. 201) เช่น ใช้แสดงความสุภาพ (McCready, 2014) และแสดงสถานภาพทางเพศของผู้พูดหรือผู้ฟัง (นววรรณ พันธุมเมธา, 2554, น. 138) คำลงท้ายอย่างเช่นคำว่า “คะ” และ “คะ” นี้ปรากฏใช้ในภาษาพูดเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม ช่องทางการสื่อสารในปัจจุบันไม่ได้มีเส้นแบ่งระหว่างการสื่อสารด้วยภาษาพูดและการสื่อสารด้วยภาษาเขียนอย่างชัดเจน ในบางครั้งผู้สื่อสารสามารถถ่ายทอดประโยคที่เป็นภาษาพูดผ่านภาษาเขียนได้ด้วยเช่นกัน ดังนั้น เราจึงสามารถพบการใช้คำว่า “คะ” และ “คะ” ในรูปภาษาเขียนได้บ่อยมากขึ้น

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าผู้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่โดยมากแล้วมักไม่มีข้อผิดพลาดใดๆ กับการใช้คำว่า “คะ” และ “คะ” ในการปฏิสัมพันธ์ด้วยการพูด ผู้พูดสามารถเลือกใช้คำว่า “คะ” หรือ “คะ” ในบริบทประโยคต่างๆ และออกเสียงทั้งสองคำได้อย่างถูกต้องตามสำเนียงภาษาไทยมาตรฐาน ทว่า ในภาษาเขียน ผู้วิจัยพบการสะกดคำว่า “คะ” และ “คะ” ปะปนกันไปในประโยคประเภทต่างๆ การใช้คำว่า “คะ” และ “คะ” ปะปนกันในที่นี้หมายถึงการที่ผู้ใช้ภาษาไทยหลายท่านเลือกใช้ทั้งคำว่า “คะ” และ “คะ” ในบริบทประโยคประเภทเดียวกัน (เช่น ประโยคคำถาม) อธิบายได้อีกมุมหนึ่งคือ เราสามารถพบผู้ที่เขียนประโยค เช่น “สบายดีไหมคะ” และ “สบายดีไหมคะ” ได้ทั้งสองแบบ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าคำว่า “คะ” และ “คะ” ในภาษาเขียนปรากฏในรูปใดบ้างและเราสามารถพบการใช้คำว่า “คะ” และ “คะ” ปะปนกันในบริบทประโยคที่แตกต่างกันได้มากหรือน้อยเพียงใด (ดูต่อใน 1.2)

เราคงไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเราสามารถพบการใช้รูปเขียนของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในลักษณะที่ปะปนกันนี้ได้ทั่วไปในการใช้ภาษาของคนในสังคมไทยปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นในสังคมออนไลน์ สื่อสิ่งพิมพ์ หรือป้ายประกาศ เช่น เราอาจพบป้ายหน้าประตูที่เขียนติดไว้ว่า “เปิดแล้ว กรุณาปิดด้วยนะคะ” หรือได้รับข้อความในสื่อสังคมออนไลน์ด้วยภาษาเขียนว่า “ขอบคุณที่สนับสนุนคะ” ข้อความดังที่ปรากฏในตัวอย่างประโยคทั้งสองนี้อาจทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยบางท่านรู้สึกขัดใจอยู่ไม่น้อย เหตุเพราะรูปเขียนของคำว่า “คะ” และ “คะ” ที่ปรากฏในประโยคข้างต้นไม่ตรงไปตามการออกเสียงของคำทั้งสองคำนี้ในภาษาพูด กล่าวคือ ในบริบทท้ายคำว่า “นะ” (เช่น “กรุณาปิดด้วยนะ”) หากเป็นการกล่าวประโยคนี้ในภาษาพูด ผู้ใช้ภาษาไทยโดยทั่วไปคงเลือกคำว่า “คะ” พูดต่อท้าย และออกเสียงคำดังกล่าวเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี แต่ในประโยคภาษาเขียนข้างต้น (“กรุณาปิดด้วยนะคะ”) รูปภาษาที่ปรากฏคือคำว่า “คะ” ซึ่งอ่านออกเสียงได้เป็นวรรณยุกต์โทและเป็นคนละเสียงกับคำที่ผู้ใช้ภาษาไทยทั่วไปจะเลือกใช้ใช้ในภาษาพูด

การใช้คำว่า “คะ” และ “คะ” แบบที่ปะปนกันไปในบริบทประโยคประเภทต่างๆ และการเลือกใช้รูปเขียนที่ไม่ตรงกับกรออกเสียงในกรณีดังกล่าวเป็นประเด็นที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ในสังคมไทยเป็นอย่างมากในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ผู้ใช้ภาษาไทยจำนวนมากไม่เห็นด้วยกับการเลือกใช้รูปเขียนคำว่า “คะ” และ “คะ” ที่ผิดแผกออกไปจากบรรทัดฐานการออกเสียง (ดังที่ได้ยกตัวอย่างไว้แล้วข้างต้น) และรณรงค์ให้ใช้คำลงท้ายทั้งสองคำนี้

ตามที่หลักภาษาไทยได้ระบุไว้ การรณรงค์ดังกล่าวเกิดขึ้นในหลายรูปแบบ ตั้งแต่การประกาศทางการจากสำนักงานราชบัณฑิตยสภา (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2561) ไปจนถึงการเผยแพร่ความรู้เรื่องการใช้คำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ให้ตรงตามหลักภาษาไทยตามช่องทางสื่อสมัยใหม่ เช่น หน้าเฟซบุ๊กชื่อ “คุณคะ “นะคะ” ไม่ต้องมี “ไม่เออคะ” ที่มีผู้ติดตามจำนวนกว่า 92,468 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 29 กรกฎาคม 2563) วิดิทัศน์เรื่อง “คะ ค่ะ ใช้ยังไง???” ที่เผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ยูทูป (www.youtube.com) ที่มีผู้รับชมแล้ว 108,133 ครั้ง (ข้อมูล ณ วันที่ 29 กรกฎาคม 2563) รวมไปถึงกระทู้ในเว็บไซต์กระทู้ (www.kapook.com) และเว็บไซต์พันทิป (www.pantip.com) เช่น “สับสนใหม่.. คะ ค่ะ คำไทยง่าย ๆ แต่ทำไมใช้ผิดกันบ่อยจัง” และ “ทำไมทุกวันนี้ยังมีคนใช้คำว่า คะ ค่ะ ไม่ถูกกันอีกหรือคะ?”

ผู้ที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้คำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ในภาษาไทยปัจจุบันมักเน้นให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีใช้คำทั้งสองคำนี้ให้ถูกต้องตามหลักภาษาไทย แต่นอกเหนือจากการให้ความรู้แล้ว ยังมีผู้คนจำนวนหนึ่งที่เสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการใช้รูปเขียนคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ที่ไม่ตรงตามหลักภาษาและผิดแผกไปจากการออกเสียงว่าเกิดจากการขาดความรู้ภาษาไทยเรื่องการผันวรรณยุกต์ ในที่นี้ ผู้วิจัยจะขอยกตัวอย่างข้อความส่วนหนึ่งที่มีการกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้คำว่า “คะ” “ค่ะ” ในภาษาไทยกับความรู้อันเนื่องมาจากการผันวรรณยุกต์ ดังนี้

ผมว่าพวกนี้ตกภาษาไทยเรื่องอักษรสูง/ กลาง/ ต่ำ กับผันวรรณยุกต์ครับ

(การใช้ คะ ค่ะ ผิด จนเป็นวาระแห่งชาติ...คือความล้มเหลวทางการศึกษาหรือไม่, 2558)

สาเหตุหลักที่คนรุ่นใหม่ใส่วรรณยุกต์ที่ใช้กำกับการออกเสียงไม่ค่อยถูก น่าจะเป็นเพราะไม่เข้าใจหลักภาษาไทยนะ เพราะหลักภาษาจะบอกถึงระดับเสียงพยัญชนะ การผันวรรณยุกต์ ถ้าใช้วรรณยุกต์เอกกับพยัญชนะสูง กลาง ต่ำ ก็ออกเสียงคนละระดับกันแล้ว พอความรู้ตรงนี้ไม่แน่นมากพอตั้งแต่ตอนเรียน มันก็ผิดไปตลอด ใส่ระดับเสียงไม่เป็น ยิ่งถ้าขาดการสังเกตและไม่คิดจะปรับปรุง คำง่าย ๆ ก็ผิดได้

(เลิกใช้ นะคะ นะค่ะ ผิดกันซั๊กที่!!!, 2558)

งกับคนที่เขียนคำว่า คะ ค่ะ ไม่ถูก แล้วแบบนี้ตอนเรียนประถมศึกษา คุณครูเค้าไม่เคยสอนอ่านคำ ผันวรรณยุกต์ เอก โท ตรี จัตวา กันเลยรีไรง ก่อนจะเขียนก็ลองผันวรรณยุกต์ดูก่อนก็จะรู้แล้วว่ามันเขียนผิด

(เทคนิคการใช้ คะ/ค่ะ ละ/ละ จ๊ะ/จ๊ะ นะ/นะ, 2560)

ตัวอย่างข้อคิดเห็นทั้ง 3 ประการข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้คนจำนวนหนึ่งเชื่อว่าการใช้คำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ที่แตกต่างไปจากหลักการใช้ภาษาไทยเป็นผลมาจากการที่ผู้ใช้ภาษานั้นไม่มีความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาไทย เรื่องการผันวรรณยุกต์หรือไม่สามารถผันวรรณยุกต์ในภาษาไทยได้ถูกต้องตามกฎหมายเกณฑ์ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพิสูจน์ข้อคิดเห็นดังกล่าวของคนในสังคมว่าการใช้รูปแปรของรูปเขียนคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” นั้นสัมพันธ์กับความรู้หลักภาษาไทยเรื่องระบบวรรณยุกต์จริงหรือไม่ ผู้วิจัยมุ่งที่จะหาคำตอบให้กับประเด็นคำถามนี้ ผนวกกับอีก 1 ประเด็นคำถามตั้งที่ผู้วิจัยได้เกริ่นไว้แล้วในช่วงต้นของหัวข้อที่ 1.1 นี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเป็นวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จำนวน 2 ข้อ ดังจะกล่าวถึงในลำดับต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการแปรของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในภาษาเขียนที่ปรากฏ ณ ตำแหน่งท้ายประโยคในบริบทประโยคต่างประเภทกัน ได้แก่ ปรากฏท้ายประโยคบอกเล่า ปรากฏท้ายประโยคคำถาม และปรากฏตามหลังคำว่า “นะ”
2. เพื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้รูปเขียนคำว่า “คะ” และ “คะ” กับความรู้หลักภาษาไทย เรื่องระบบวรรณยุกต์

1.3 ขอบเขตการศึกษา

1. ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะการแปรของคำว่า “คะ” และ “คะ” เท่านั้น โดยไม่รวมคำลงท้ายอื่น ๆ และศึกษาเฉพาะรูปแปร “คะ” และ “คะ” เพียง 2 รูปเท่านั้น
2. ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะการแปรของคำว่า “คะ” และ “คะ” ที่ปรากฏในภาษาเขียนเท่านั้นและไม่ศึกษาการแปรของเสียงพูด
3. ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะการแปรของคำว่า “คะ” และ “คะ” ที่เกิดในบริบทท้ายประโยคเท่านั้น อันได้แก่ ท้ายประโยคบอกเล่า ท้ายประโยคคำถาม และท้ายคำว่า “นะ” โดยไม่รวมคำว่า “คะ” และ “คะ” ที่ปรากฏเดี่ยวหรือปรากฏต่อท้ายคำเรียก
4. ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาการแปรของรูปเขียนคำว่า “คะ” และ “คะ” ที่เป็นไปตามปัจจัยทางสังคมของผู้ใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นเพศ อายุ ชนชั้น ถิ่นฐาน ฯลฯ

2. ทบทวนวรรณกรรม

2.1 การแปรทางภาษา

ตามที่คุณวิจัยได้กล่าวไปในส่วนที่มาและความสำคัญว่าในปัจจุบันนี้เราสามารถพบการใช้รูปเขียนของคำว่า “คะ” และ “คะ” ปะปนกันได้ ในบริบทประโยคประเภทต่างๆ กล่าวคือ ในตำแหน่งท้ายประโยคหนึ่งๆ ผู้ใช้ภาษาแต่ละคนอาจเลือกใช้คำว่า “คะ” และ “คะ” ลงท้ายประโยคนั้นไม่เหมือนกัน (เช่น สบายดีไหมคะ สบายดีไหมคะ) ในมุมมองภาษาศาสตร์สังคม ปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้เรียกว่า “การแปรทางภาษา” (linguistic variation) ซึ่งหมายถึง การที่ลักษณะภาษาที่เราใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวัน (ไม่ว่าจะเป็นเสียง คำ หรือประโยค) ปรากฏออกมาเป็นรูปภาษาได้มากกว่า 1 รูป (Tagliamonte, 2012; Burrige & Bergs, 2016) ยกตัวอย่างเช่น เมื่อผู้พูดต้องการอธิบายกิจกรรมของตนเองที่เกิดขึ้นและเสร็จสิ้นแล้วด้วยการกล่าวประโยคที่ว่า “I came from town this morning.” และ “I come from town this morning.” ทั้งสองประโยคมีการใช้รูปกริยาที่ต่างกัน ประโยคหนึ่งมีการผันกริยา ‘come’ เป็นอดีตกาลตามระบบไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษ แต่อีกประโยคหนึ่งผู้พูดมิได้เปลี่ยนรูปกริยา อยางไรก็ดี ทั้งสองประโยคยังคงสื่อความหมายเดียวกัน การปรากฏรูปคำว่า “came” และ “come” ในประโยคที่ 1 และ 2 ตามลำดับแสดงถึงการแปรทางภาษา (Tagliamonte, 2016, p. 1) ทั้งนี้ การสื่อความด้วยรูปภาษาที่ต่างกันมักสื่อ

นัยทางจิตวิทยาและทางสังคมที่ต่างกันของผู้พูดด้วย (ดูความสัมพันธ์ระหว่างคำว่า “คะ” “ค่ะ” และการแปรทางภาษาได้ถัดไป)

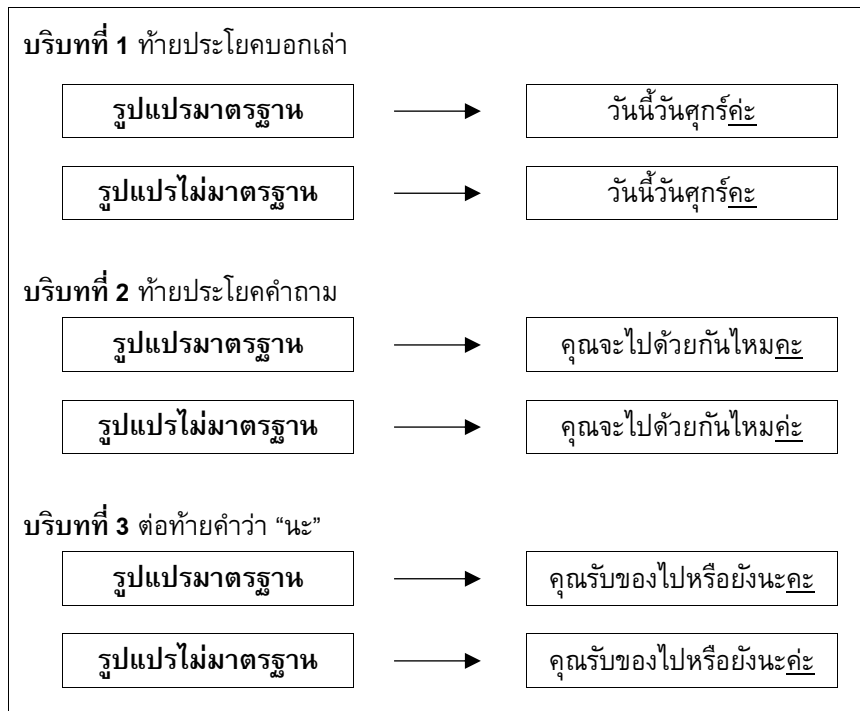
การแปรทางภาษาเกิดขึ้นได้ในรูปภาษาทุกระดับ ทั้งการแปรในระดับเสียง (เช่น การออกเสียง (th) ในตำแหน่งพยัญชนะต้นที่ผู้ใช้ภาษาอังกฤษชาวอเมริกันออกเสียงพยัญชนะดังกล่าวด้วยลักษณะการออกเสียงที่ต่างกัน (Labov, 1964)) การแปรในระดับคำ (เช่น กรณีที่ผู้ใช้ภาษาอังกฤษใช้ทั้งคำว่า “that” และ “which” ขึ้นต้นอนุประโยคขยายคำนาม (relative clause) ปะปนกัน (Wasow, Jaeger, & Orr, 2011) การแปรในระดับการสะกดคำในภาษาเขียน (เช่น การสะกดหน่วยคำเติมท้าย -ward และ -way ในภาษาอังกฤษ ที่มีผู้ใช้ภาษาอังกฤษในปัจจุบันสะกดทั้ง 2 หน่วยคำในหลากหลายรูปแบบ ตัวอย่างเช่น “afterward” “afterwards” “anyway” และ “anyways” (Franco & Tagliamonte, 2020) และการแปรของไวยากรณ์ในระดับประโยค (เช่น การที่ผู้ใช้ภาษาอังกฤษจำนวนหนึ่งใช้เฉพาะคำว่า “was” หรือ “were” รูปใดรูปหนึ่งเท่านั้นในทุกประโยคที่แสดงอดีตกาลและไม่ได้ผันกริยาไปตามประธานของประโยคที่แตกต่างกันตามกฎไวยากรณ์ (Anderwald, 2001)

การศึกษาภาษาในมุมมองการแปรทางภาษาสามารถสะท้อนการใช้ภาษาในสังคมตามที่เกิดขึ้นจริง เพราะแน่นอนว่าการใช้ภาษาแต่ละครั้งของผู้พูดแต่ละคนไม่สามารถปรากฏออกมาเป็นรูปภาษาที่เหมือนกันทุกประการได้เสมอไป ผู้พูดแต่ละคนย่อมใช้รูปภาษาที่แตกต่างกันออกไป หรือแม้แต่ผู้พูดคนเดียวก็อาจเลือกใช้รูปภาษาที่ต่างกันไปในแต่ละครั้งได้เช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น การออกเสียงหน่วยคำเติมท้าย “-ing” ในภาษาอังกฤษ ผู้พูดจำนวนหนึ่งอาจออกเสียงว่า [ɪŋ] ในขณะที่คนอื่นอีกกลุ่มหนึ่งออกเสียงเป็น [ɪn] รูปภาษาที่ปรากฏแตกต่างกัน (ในกรณีนี้ได้แก่ [ɪŋ] และ [ɪn]) เรียกว่า “รูปแปร” (variant) ของตัวแปร (variable) “-ing” (Baker & Hengeveld, 2012, p. 366) รูปแปรที่เกิดขึ้นนี้สามารถใช้สลับกันได้โดยไม่เปลี่ยนความหมายแก่น (Meyerhoff, 2006, pp. 8-9) กล่าวคือ ไม่ว่าผู้พูดภาษาอังกฤษจะออกเสียงหน่วยคำเติมท้าย “-ing” เป็น [ɪŋ] หรือ [ɪn] ก็ไม่ได้ทำให้ความหมายทางไวยากรณ์ของหน่วยคำเติมท้าย “-ing” เปลี่ยนแปลงไป

ในบรรดารูปแปรต่างๆ ที่ผู้ใช้ภาษาเลือกใช้มักมีรูปแปรใดรูปแปรหนึ่งได้รับความนิยมและถูกยกให้เป็น “รูปแปรมาตรฐาน” (standard variant) ซึ่งเป็นรูปแปรที่มีเกียรติภูมิ (prestige) และสะท้อนสถานะทางสังคมที่มีระดับสูงของผู้ที่ใช้รูปแปรนั้น (van Herk, 2012, p. 48) ในทางตรงกันข้าม รูปแปรอื่นๆ ที่ไม่ได้รับการยกให้เป็นมาตรฐานจะถูกเรียกว่าเป็น “รูปแปรไม่มาตรฐาน” (non-standard variant) อย่างไรก็ดี หากผู้วิจัยอธิบายเรื่องรูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐานเช่นนี้ ผู้อ่านหลายคนอาจเข้าใจว่าเมื่อรูปแปรมาตรฐานคือรูปภาษาที่ได้รับการยกย่องและมีศักดิ์ศรี ดังนั้น รูปแปรไม่มาตรฐานต้องเป็นรูปภาษาที่มีตำหนิ (stigma) และให้ภาพด้านลบกับผู้ใช้รูปภาษานั้นเป็นแน่ อันที่จริงแล้ว นักภาษาศาสตร์สังคมหลายคน (เช่น Trudgill, 1972; Meyerhoff, 2006) ได้นำเสนอไว้ว่าเกียรติภูมิเป็นค่านิยมที่ซับซ้อนของแต่ละสังคม จึงอาจมีทั้งเกียรติภูมิที่ผู้คนในสังคมรับรู้ได้อย่างเปิดเผยและบางเกียรติภูมิที่มีคุณค่าอยู่ในวงเฉพาะกลุ่ม ดังนั้น การใช้รูปภาษาที่ไม่ได้รับความนิยมในสังคมก็อาจมีเกียรติภูมิในรูปภาษานั้นได้เช่นกัน แต่เป็นเกียรติภูมิที่เรียกว่า “เกียรติภูมิแฝง” (covert prestige)

หากเราพิจารณาปรากฏการณ์การใช้รูปเขียนของคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ที่เกิดขึ้นปะปนกันในบริบทประโยคประเภทต่างๆ ตามมุมมองการแปรทางภาษาดังที่กล่าวมาข้างต้น เราอาจกล่าวได้ว่า การใช้คำว่า “คะ” ท้ายประโยคคำถามและตามหลังคำว่า “นะ” (เช่น “คุณจะไปด้วยกันไหมคะ” และ “คุณรีบจะไปหรือยังคะ”) เป็นการใช้รูปแปรมาตรฐานตามหลักภาษาไทย เช่นเดียวกับการใช้คำว่า “ค่ะ” ในบริบทท้ายประโยคบอกเล่า (เช่น “วันนี้วันศุกร์ค่ะ”) อย่างไรก็ดี ตามที่ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตและกล่าวไว้ในส่วนที่มาและความสำคัญว่า ในการใช้รูปเขียนคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ในปัจจุบันนี้ เราสามารถพบผู้ใช้ภาษาไทยที่เลือกใช้รูปแปรที่ไม่สอดคล้องกับหลัก

ภาษาไทย อันได้แก่ การใช้รูปแปร “คะ” ในบริบทท้ายประโยคคำถามและตามหลังคำว่า “นะ” (เช่น “คุณจะไปด้วยกันไหมคะ” และ “คุณรีบของไปหรือยังคะ”) รวมไปถึงการใช้รูปแปร “คะ” ท้ายประโยคบอกเล่า (เช่น “วันนี้วันศุกร์คะ”) การใช้รูปแปรในลักษณะหลังนี้เรียกได้ว่าเป็นการใช้รูปแปรไม่มาตรฐาน ตามที่ผู้วิจัยได้แจกแจงในแผนภาพที่ 1 ด้านล่างนี้

แผนภาพที่ 1. รูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐานของรูปเขียนคำว่า “คะ” และ “คะ” ในบริบทประโยค 3 ประเภท

2.2 คำว่า “คะ” และ “คะ”

คำว่า “คะ” และ “คะ” เป็นคำลงท้ายประโยค (sentence final particle) ที่พบได้มากในการปฏิสัมพันธ์ด้วยการพูด แม้คำในกลุ่มคำลงท้ายเช่น 2 คำนี้จะมีได้มีความหมายตามรูปภาษา แต่ก็ให้ความหมายในเชิงการสื่อสาร (Haas, 1970; Li, 2006) คำลงท้ายประเภทนี้สามารถพบได้ในภาษาอื่น ๆ นอกเหนือจากภาษาไทยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นในภาษาจีนกลาง ภาษาจีนกวางตุ้ง ภาษาญี่ปุ่น นักภาษาศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญในแต่ละภาษานิยมศึกษาเรื่องคำลงท้ายในหลากหลายแง่มุม ตั้งแต่การศึกษาทำนองเสียงของคำลงท้ายในภาษาจีนกวางตุ้ง (เช่น Wu, 2008; Xu & Mok, 2011) กระบวนการกลายเป็นคำไวยกรณ์ของกลุ่มคำลงท้ายในภาษาจีนกลาง (เช่น Yap, Wang, & Lam, 2010) เจื่อนไขการใช้คำลงท้ายภาษาจีนกลางในประโยค (เช่น Erlewine, 2017) และหน้าที่ของคำลงท้ายในการสื่อสารในภาษาจีนกวางตุ้ง (เช่น Luke, 1990) และภาษาญี่ปุ่น (เช่น Katagiri, 2007; Kita & Ide, 2007; Ono, Thompson, & Sasaki, 2012)

สำหรับการศึกษาเรื่องการลงท้ายในภาษาไทยนั้น นักภาษาศาสตร์ในแต่ละสาขาท่างศึกษารื่องคำลงท้ายในหลากหลายประเด็นเช่นกัน ทั้งการศึกษาทำนองเสียงของคำลงท้ายที่ปรากฏในประโยค (เช่น Pittayaporn, 2007) การปรากฏร่วมกันของคำในกลุ่มคำลงท้าย (เช่น Peyasantiwong, 1981) การศึกษาเกี่ยวกับหน้าที่และ

ความหมายของคำลงท้ายในประโยค (เช่น Bhamoraput, 1972; Cooke, 1989) และการศึกษาคำลงท้ายในมุมมอง ความสุภาพในภาษา (เช่น McCready, 2014; ทรงธรรม อินทจักร, 2559) อย่างไรก็ตาม งานวิจัยที่มุ่งศึกษาแต่ เฉพาะคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” มีอยู่จำกัด ส่วนมากแล้วนักวิชาการหลายคนจะศึกษาคำทั้งสองคำนี้รวมกันไปกับคำ อื่นๆ ในกลุ่มคำลงท้าย แต่ในงานวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษาลักษณะการแปรที่เกิดขึ้นแต่กับเฉพาะคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ในภาษาเขียนเท่านั้น ผู้วิจัยจึงได้เลือกพิจารณาเพียงแค่สองคำดังกล่าวโดยแยกออกจากคำลงท้าย คำอื่นๆ

แม้นักภาษาศาสตร์หลายคน (เช่น Cooke, 1989; Katagiri, 2007; Wu, 2008; Erlewine, 2017) จะเน้น กล่าวถึงคำลงท้ายกลุ่มนี้ในฐานะคำที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายประโยคและใช้ชื่อเรียกว่า “คำลงท้ายประโยค” หรือ “sentence final particle” แต่ในภาษาไทย เราสามารถพบการใช้คำลงท้ายนี้ในบริบทอื่นๆ นอกเหนือจากท้าย ประโยคได้อีก ไม่ว่าจะเป็นการปรากฏตามหลังคำเรียก (address term) (เช่น “อาจารย์คะ”) หรือไม่ปรากฏร่วมกับ คำอื่น (เช่น เมื่อมีผู้อื่นถามว่า “เข้าใจไหม” แล้วผู้สนทนาตอบกลับว่า “ค่ะ”) อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัย สนใจศึกษาแต่เฉพาะคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ที่ปรากฏในบริบทท้ายประโยคเท่านั้น นววรรณ พันธุเมธา (2554, น. 138) ได้กล่าวถึงหลักการใช้คำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ในบริบทท้ายประโยคไว้ว่า คำว่า “คะ” ใช้ในประโยคถามให้ตอบและ ใช้ตามหลังคำลงท้ายอื่น เช่น “นะ” (ซึ่งก็คือ “นะคะ”) ส่วนคำว่า “ค่ะ” ใช้ในประโยคบอกเล่า

นอกเหนือจากงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ที่เป็นส่วนหนึ่งการศึกษาเรื่องคำลงท้ายแล้ว ผู้วิจัยยังไม่พบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ในภาษาเขียนมากนัก งานวิจัยที่กล่าวถึง คำลงท้ายในแง่ของการแปรทางภาษามักเน้นไปที่การแปรทางด้านเสียง เช่น งานวิจัยของคูก์ (Cooke, 1989) และพิทยาวัฒน์ พิทยาภรณ์ (Pittayaporn, 2007) ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ในมุมมอง เรื่องการแปรทางภาษาเช่นกัน แต่เป็นการพิจารณาการแปรของ 2 คำดังกล่าวในภาษาเขียนเป็นสำคัญ

3. วิธีการเก็บข้อมูล¹

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามออนไลน์ (online questionnaire) เพราะเป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้วิจัยสามารถกระจายแบบสอบถามในวงกว้างได้สะดวก รวดเร็ว และสามารถเก็บข้อมูลได้ เป็นจำนวนมาก (ดูหลักการใน Munn & Drever, 1990; Sue & Ritter, 2012) รวมถึงในขณะที่เก็บข้อมูล ผู้วิจัย ไม่ได้พำนักอยู่ในประเทศไทย การใช้แบบสอบถามออนไลน์จึงทำให้ผู้วิจัยสามารถส่งแบบสอบถามไปยังคนไทยที่ อาศัยอยู่นอกประเทศที่กับผู้วิจัยได้โดยสะดวก

ผู้วิจัยออกแบบแบบสอบถามให้ตรงกับความต้องการในการเก็บข้อมูลตามวัตถุประสงค์การศึกษา อัน ได้แก่ เพื่อศึกษาลักษณะการใช้รูปแบบรูปเขียนของคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้รูปแบบของคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” กับความรู้หลักภาษาเรื่องระบบวรรณยุกต์ ดังนั้น แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บ

¹ ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นชุดเดียวกับกับข้อมูลที่ผู้วิจัยเคยใช้ในรายงานประจำภาคเรียนในหลักสูตร ภาษาศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยเอเดนบะระ ในรายงานชิ้นดังกล่าว ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลการใช้คำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ของผู้ใช้ ภาษาไทย เพื่อวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับการผันวรรณยุกต์และทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนที่มีต่อการใช้รูปแบบของคำ ว่า “คะ” และ “ค่ะ” ในภาษาเขียน ผู้วิจัยได้นำข้อมูลชุดดังกล่าวมาออกแบบการวิเคราะห์ใหม่ในมุมมองการแปรทางภาษาและจัดทำ ขึ้นเป็นบทความวิจัยนี้

ข้อมูลจึงมี 2 ส่วน จำแนกเป็น ส่วนที่ 1 เก็บข้อมูลการเลือกใช้รูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในบริบทประโยคที่ต่างกันออกไป และส่วนที่ 2 เก็บข้อมูลความรู้หลักภาษาไทยเรื่องการผันวรรณยุกต์²

แบบสอบถามส่วนที่ 1 ประกอบไปด้วยคำถามให้เลือกตอบว่าผู้ตอบแบบสอบถามจะเลือกใช้รูปแปร “คะ” หรือ “คะ” ในบริบทท้ายประโยคที่กำหนดให้ ผู้วิจัยเลือกใช้คำถามปิด (closed question) โดยกำหนดคำตอบให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกเฉพาะรูปแปร “คะ” หรือ “คะ” เดิมลงในท้ายประโยคนั้นๆ สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการถามคำถามปิดเป็นเพราะรูปแปรที่ปรากฏท้ายรูปประโยคนั้นมีเพียง 2 รูปเท่านั้นตามหลักภาษาไทย (ได้แก่ “คะ” และ “คะ”) การใช้คำถามปิดและกำหนดตัวเลือกให้ผู้ตอบแบบสอบถามจึงเป็นวิธีการที่เหมาะสมเพราะคำถามแต่ละข้อมีตัวเลือกคำตอบในจำนวนจำกัด รวมถึงข้อมูลที่ได้จากคำถามปิดเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ จึงสามารถนำไปวิเคราะห์ต่อได้อย่างเป็นรูปธรรม (Rowley, 2014)

คำถามในแบบทดสอบส่วนที่ 1 นี้มีจำนวนทั้งหมด 10 ข้อ แต่ละข้อเป็นตัวแทนบริบทประโยค 3 ประเภทที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา ได้แก่ 1) ท้ายประโยคบอกเล่า จำนวน 4 ข้อ 2) ท้ายประโยคคำถาม จำนวน 3 ข้อ และ 3) ตามหลังคำว่า “นะ” ในส่วนท้ายประโยค จำนวน 3 ข้อ³ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตศึกษาไว้เฉพาะ 3 บริบทนี้เพราะผู้วิจัยต้องการศึกษาแต่เฉพาะการปรากฏของคำว่า “คะ” และ “คะ” ที่อยู่ท้ายประโยคเท่านั้นตามที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้แล้วในส่วนขอบเขตการศึกษา ตัวอย่างคำถามจากแบบสอบถามส่วนที่ 1 มีดังนี้

1. แม่ไม่อยู่_____
 - 1) คะ
 - 2) คะ
2. ไปทานข้าวด้วยกันไหม_____
 - 1) คะ
 - 2) คะ
3. อย่าเหยียบโถส้วมนะ_____
 - 1) คะ
 - 2) คะ

ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามส่วนที่ 1 ไปใช้เพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ของงานวิจัยนี้ ส่วนวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเลือกใช้รูปแปร “คะ” และ “คะ” กับความรู้เรื่องระบบเสียงวรรณยุกต์ของผู้ใช้ภาษา ผู้วิจัยจำเป็นต้องเก็บข้อมูลว่าผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนที่เลือกใช้รูปแปรของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในบริบทท้ายประโยคต่างๆ นั้นมีความรู้เรื่องหลักภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับระบบวรรณยุกต์มากน้อยเพียงใด การออกแบบแบบสอบถามส่วนที่ 2 นี้มีความคิดพื้นฐานตามข้อสันนิษฐานของผู้คนในสังคมไทยส่วนหนึ่งที่ว่า ผู้ที่ใช้รูปแปรไม่มาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในภาษาเขียนเป็นผู้ที่มีความรู้เรื่องการผันวรรณยุกต์ในภาษาไทยน้อย ดังที่ผู้วิจัยได้แสดงตัวอย่างข้อคิดเห็นในลักษณะดังกล่าวไปแล้วในส่วนที่มาและความสำคัญ

² ในแบบสอบถามที่ผู้วิจัยใช้เก็บข้อมูลเพื่อการทำรายงานประจำภาคเรียนประกอบไปด้วยคำถามทั้งหมด 3 ส่วน อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยไม่ได้นำผลการศึกษาจากแบบสอบถามส่วนที่ 3 มาวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้

³ แม้ว่าจำนวนข้อของบริบทประโยคแต่ละประเภทไม่เท่ากัน แต่ในขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบอัตราส่วนร้อยละ

ผู้วิจัยตั้งคำถามในแบบสอบถามส่วนที่ 2 ให้มีเนื้อหาเกี่ยวกับหัวข้อทางหลักภาษาเรื่องระบบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย และกำหนดตัวเลือกคำตอบ 4 ตัวเลือกในแต่ละข้อ คำถามในแบบสอบถามส่วนที่ 2 นี้มีทั้งหมด 10 ข้อ ทุกข้อเป็นประเด็นที่เกี่ยวกับระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทย อันได้แก่ เรื่องรูปและเสียงวรรณยุกต์ (4 ข้อ) อักษรสามหมู่ (3 ข้อ) และคำเป็น-คำตาย (3 ข้อ) (พระยาอุปกิตศิลปสาร, 2548, น. 12-18) ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยคำถามปิดเช่นเดียวกับในแบบสอบถามส่วนที่ 1 และนำข้อมูลเชิงปริมาณในส่วนนี้ไปวิเคราะห์ความสัมพันธ์ร่วมกับการใช้รูปแปรมาตรฐานและไม่มาตรฐาน ตัวอย่างคำถามในแบบสอบถามส่วนที่ 2 เช่น

1. พยัญชนะในข้อใดต่อไปนี้ เป็นอักษรสูงทั้งหมด
 - 1) จ บ ก อ ด ต
 - 2) ค ช ง ญ ฑ น
 - 3) ส ห ฉ ช ข ค ภ
 - 4) ถ ผ ฝ ห ส ษ
2. ข้อใดต่อไปนี้ เป็นคำเป็นทั้งหมด
 - 1) ขา กล่อง ขาว กิน
 - 2) เดิน เบ็ด หยุด ชัน
 - 3) ทะลุ กะทิกิ กวาด สมุด
 - 4) เป็น ตาย ปาก คอม
3. ข้อใดต่อไปนี้ มีเสียงวรรณยุกต์เหมือนคำว่า “ข้า”
 - 1) บอล
 - 2) อะ
 - 3) นา
 - 4) น่อง

ผู้วิจัยแจกจ่ายแบบสอบถามออนไลน์ไปยังช่องทางต่าง ๆ และขอให้ผู้ที่ได้รับแบบสอบถามส่งต่อไปให้ผู้อื่น การกระจายแบบสอบถามผ่านช่องทางออนไลน์นี้ทำให้ผู้วิจัยสามารถส่งแบบสอบถามออกไปยังผู้รับได้ในวงกว้าง อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยตระหนักดีว่าการใช้แบบสอบถามมีข้อท้าทายตามที่โรสเตอร์และคณะ (Roster et al, 2007 อ้างถึงใน Wright & Schwager, 2008, p. 254) ได้ชี้ประเด็นให้เห็นไว้ว่าการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามอาจทำให้ผู้วิจัยได้รับข้อมูลกลับมาน้อยกว่าจำนวนที่ต้องการ ในที่นี้หมายถึง ผู้วิจัยอาจส่งแบบสอบถามไปยังบุคคลทั่วไปเป็นจำนวนมาก แต่มีผู้ที่ตอบแบบสอบถามให้ผู้วิจัยจำนวนน้อย รวมถึงผู้ที่ตอบแบบสอบถามอาจตอบคำถามไม่ครบทุกข้อ ซึ่งจะทำให้ผู้วิจัยได้รับข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์และไม่สามารถนำข้อมูลนั้นไปใช้วิเคราะห์ได้ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้ตั้งข้อกำหนดของแบบสอบถามในระบบออนไลน์ ให้ผู้ตอบแบบสอบถามต้องตอบคำถามทุกข้อ มิเช่นนั้นผู้ตอบแบบสอบถามจะไม่สามารถกดส่งคำตอบได้

ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปยังผู้ตอบแบบสอบถามและทิ้งระยะเวลาให้ผู้ตอบแบบสอบถามส่งข้อมูลกลับมาเป็นเวลา 5 วัน รวมได้ข้อมูลทั้งหมดจากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 249 คน ทั้งนี้ เพื่อปฏิบัติตามหลักจริยธรรมการวิจัยในคน ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 249 คนนี้ทราบล่วงหน้าก่อนกดเริ่มทำแบบสอบถามว่าคำตอบจากแบบสอบถามนี้จะนำมาใช้ในการศึกษาและยินยอมให้เผยแพร่ข้อมูลการวิเคราะห์ในภาพรวม และเพื่อรักษาความเป็นส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม แบบสอบถามชุดนี้ไม่มีคำถามที่สามารถเชื่อมโยงไปยังผู้ตอบแบบสอบถามได้และไม่มีคำถามที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนตัว

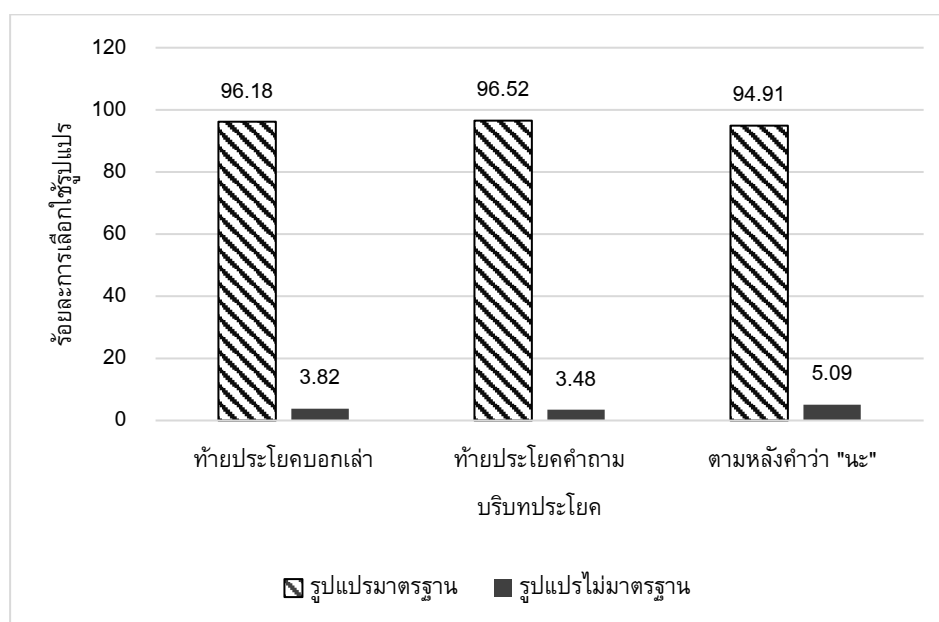
4. ผลการศึกษา

4.1 การแปรของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในภาษาเขียนที่ปรากฏในบริบทประโยค 3 ประเภท

ผลการศึกษาในหัวข้อที่ 4.1 ตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาการแปรของรูปเขียนของคำว่า “คะ” และ “คะ” ที่ปรากฏในบริบทท้ายประโยคที่แตกต่างกัน ข้อมูลที่ผู้วิจัยใช้วิเคราะห์เพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อนี้ นำมาจากแบบสอบถามส่วนที่ 1 หลังจากที่ผู้วิจัยได้รับคำตอบของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 249 รายที่เลือกเติมรูปเขียนคำว่า “คะ” และ “คะ” ลงในตำแหน่งท้ายประโยคประเภทต่างๆ แล้ว ผู้วิจัยได้นำคำตอบแต่ละข้อมาแยกว่ามีผู้ตอบแบบสอบถามที่เลือกใช้รูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐานจำนวนเท่าใดในแต่ละบริบทประโยคตามที่ปรากฏในช่องที่ 3 ของตารางที่ 1 ด้านล่าง จากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อมูลดิบที่ได้มาคำนวณเป็นอัตราส่วน (ค่าร้อยละ) และแสดงผลการวิเคราะห์ในช่องที่ 4 ของตารางที่ 1 และแสดงเป็นแผนภูมิตามแผนภูมิที่ 1 ด้านล่างนี้

ตารางที่ 1 ความถี่และค่าร้อยละของการใช้รูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐานของรูปเขียนคำว่า “คะ” และ “คะ” ใน 3 บริบท

ลักษณะของรูปแปร	ท้ายประโยคบอกเล่า		ท้ายประโยคคำถาม		ตามหลังคำว่า “นะ” ในตำแหน่งท้ายประโยค	
	ความถี่ที่พบ	ค่าร้อยละ	ความถี่ที่พบ	ค่าร้อยละ	ความถี่ที่พบ	ค่าร้อยละ
มาตรฐาน	958	96.18	721	96.52	709	94.91
ไม่มาตรฐาน	38	3.82	26	3.48	38	5.09
รวม	996	100	747	100	747	100

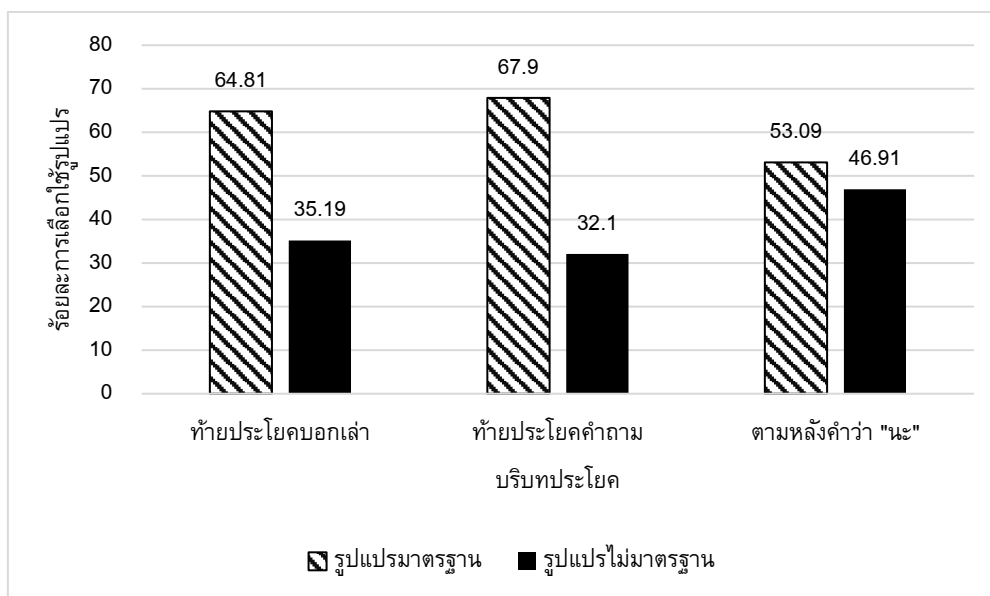
แผนภูมิที่ 1. ค่าร้อยละของการใช้รูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐานของรูปเขียนคำว่า “คะ” และ “คะ” ใน 3 บริบท

แผนภูมิที่ 1 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนเกินกว่าร้อยละ 94 เลือกใช้รูปแปรมาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “คะ” ทำยบริบทประโยคทั้ง 3 ประเภท และมีผู้ที่เลือกใช้รูปแปรไม่มาตรฐานในแต่ละบริบทเพียงจำนวนประมาณร้อยละ 3-5 เท่านั้น บริบทที่พบการใช้รูปแปรไม่มาตรฐานมากที่สุดคือการปรากฏตามหลังคำว่า “นะ” ในส่วนท้ายประโยค (ร้อยละ 5.09) ขณะที่การใช้รูปแปรไม่มาตรฐานท้ายประโยคบอกเล่าและท้ายประโยคคำถามมีจำนวนไม่ได้แตกต่างกันมากนัก (ร้อยละ 3.82 และร้อยละ 3.48 ตามลำดับ) โดยมีค่าร้อยละต่างกันเพียง 0.34 เท่านั้น ความสำเร็จของการเลือกใช้รูปเขียนของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในส่วนนี้สามารถนำไปใช้สรุปได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมาก (เกินกว่าร้อยละ 94) ยังคงเลือกใช้รูปแปรมาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในบริบทท้ายประโยคทั้ง 3 ประเภทในภาษาไทย ส่วนการปรากฏของรูปแปรไม่มาตรฐานนั้น เราสามารถพบในบริบทท้ายคำว่า “นะ” ได้มากกว่าในบริบทท้ายประโยคคำถามและท้ายประโยคบอกเล่า กล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า จากผลการศึกษาในแง่นี้ เราสามารถพบผู้ที่เขียนรูปแปรไม่มาตรฐานในประโยคเช่น “พุงนี้พอกันคะคะ” ได้มากกว่าการใช้รูปแปรไม่มาตรฐานในประโยคคำถาม (เช่น “ทานข้าวหรือยังคะ”) และท้ายประโยคบอกเล่า (เช่น “อยากไปเที่ยวคะ”) ผลการศึกษาส่วนนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยในงานชิ้นอื่นๆ ที่เปรียบเทียบการใช้รูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐานของตัวแปรต่างๆ ในภาษาอังกฤษ (เช่น Kroch & Small, 1978; Eisikovits, 1991; Anderwald, 2001) ในประเด็นที่ว่า ผู้บอกภาษาส่วนมากยังคงนิยมใช้รูปแปรมาตรฐานมากกว่ารูปแปรไม่มาตรฐาน

ทั้งนี้ เพื่อให้ผลการวิจัยมีมิติที่ลุ่มลึกยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามมาวิเคราะห์รายบุคคลและพบว่า ในกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 249 รายนั้น มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนมากถึง 222 รายที่เลือกใช้เพียงรูปแปรมาตรฐานในทุกบริบทประโยคเท่านั้น อีก 27 รายเลือกใช้รูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐานเฉพาะในบางประโยค และไม่มีผู้ตอบแบบสอบถามคนใดเลยที่เลือกใช้แต่รูปแปรไม่มาตรฐาน ผู้วิจัยต้องการที่จะขยายผลการศึกษานี้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เพื่อที่จะวิเคราะห์ว่ากลุ่มผู้ที่เลือกใช้รูปแปรไม่มาตรฐานเพียงบางประโยคจำนวน 27 รายนั้นเลือกใช้รูปแปรแต่ละรูปเป็นจำนวนเท่าใด ผู้วิจัยจึงจะขอกกล่าวถึงผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้ก่อนที่จะแสดงผลการศึกษาของวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ต่อไปในส่วนที่ 4.2 จากการพิจารณาข้อมูลผู้วิจัยพบว่ากลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม 27 รายนี้ใช้ทั้งรูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐานปะปนกันไปอย่างไม่มีการเกณฑ์ที่ชัดเจน ยิ่งไปกว่านั้น ผู้บอกภาษากลุ่มนี้ยังเลือกใช้รูปแปรมาตรฐานมากกว่ารูปแปรไม่มาตรฐานในทุกบริบทประโยค ดังแสดงในตารางที่ 2 และแผนภูมิที่ 2 ด้านล่างนี้

ตารางที่ 2 ความสำเร็จและค่าร้อยละของการใช้รูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐานของรูปเขียนคำว่า “คะ” และ “คะ” ใน 3 บริบทของกลุ่มผู้ที่เลือกใช้รูปแปรไม่มาตรฐานในบางประโยค

บริบทประโยค ลักษณะของรูปแปร	ท้ายประโยคบอกเล่า		ท้ายประโยคคำถาม		ตามหลังคำว่า “นะ” ในตำแหน่งท้ายประโยค	
	ความถี่ที่พบ	ค่าร้อยละ	ความถี่ที่พบ	ค่าร้อยละ	ความถี่ที่พบ	ค่าร้อยละ
มาตรฐาน	70	64.81	55	67.90	43	53.09
ไม่มาตรฐาน	38	35.19	26	32.10	38	46.91
รวม	108	100	81	100	81	100

แผนภูมิที่ 2 ค่าร้อยละของการใช้รูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐาน
ของรูปเขียนคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ใน 3 บริบทของกลุ่มผู้เลือกรูปแปรไม่มาตรฐานในบางประโยค

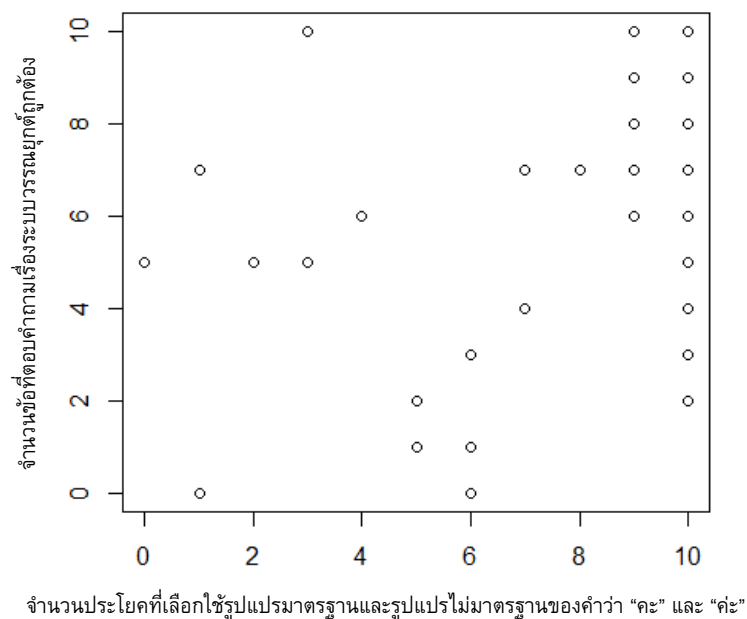
ข้อมูลจากตารางที่ 2 และแผนภูมิที่ 2 สะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 27 รายนี้เลือกรูปแปรมาตรฐานในบริบททำประโยชน์บอกเล่าและทำประโยชน์คำถามมากกว่าร้อยละ 60 และในบริบทตามหลังคำว่า “นะ” ทำประโยชน์ก็ยังคงพบการใช้รูปแปรมาตรฐานมากถึงร้อยละ 53.09 ผู้วิจัยจึงสามารถตีความผลการศึกษาในส่วนนี้ได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนี้ไม่ได้เลือกตอบรูปแปรไม่มาตรฐาน “คะ” ทำประโยชน์บอกเล่าเสมอไป หรือไม่ได้อ้างอิง “ค่ะ” ลงทำประโยชน์คำถามและต่อท้ายคำว่า “นะ” เสียทุกครั้งเช่นกัน ในทางตรงกันข้าม ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 27 คนนี้ เลือกใช้รูปแปรมาตรฐานเกินกว่าร้อยละ 50 ในทุกบริบทประโยค ส่วนบริบทที่พบการใช้รูปแปรไม่มาตรฐานมากที่สุดคือการใช้ตามหลังคำว่า “นะ” ในส่วนทำประโยชน์ซึ่งพ้องกับผลที่ผู้วิจัยได้แสดงไปแล้วในตารางที่ 1 และแผนภูมิที่ 1

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้รูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ในภาษาเขียนกับความรู้อธิบายเรื่องระบบวรรณยุกต์

ข้อสังเกตที่เป็นประเด็นตั้งต้นของวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ในงานวิจัยเรื่องนี้ตามที่ผู้วิจัยกล่าวไว้ในส่วนที่มาและความสำคัญคือ คนในสังคมจำนวนหนึ่งเชื่อมโยงการใช้รูปแปรไม่มาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ในภาษาเขียนเข้ากับความรู้หลักภาษาไทยเรื่องระบบวรรณยุกต์ คนจำนวนหนึ่งแสดงความคิดเห็นว่าผู้ที่เลือกรูปแปรไม่มาตรฐานเป็นกลุ่มคนที่มีความรู้เรื่องการผันวรรณยุกต์ไม่เพียงพอ จากข้อสังเกตดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลจากคำตอบในแบบสอบถามตอนที่ 1 (การเลือกรูปแปร “คะ” และ “ค่ะ” ในบริบททำประโยชน์) และตอนที่ 2 (ความรู้ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทย) ของผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด 249 รายมาทำการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (correlation analysis) ซึ่งเป็นวิธีการทางสถิติที่ใช้หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัวแปรว่าแปรผันซึ่งกันและกันมากน้อยเพียงใด (Franzese & Iuliano, 2019) วิธีการวิเคราะห์สหสัมพันธ์นี้ถูกนำไปใช้ในงานวิจัยทางภาษาศาสตร์อื่นๆ เช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการพูดทวนด้วยภาษาที่

ถูกต้อง (recast) กับการตอบ (response) ของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (McDonough & Mackey, 2006) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เครื่องมือแสดงการเชื่อมโยงความ (cohesive device) ในงานเขียนภาษาอังกฤษกับความรู้ทางภาษาของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Crossley & McNamara, 2012) และการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างหน้าที่ของคำกริยาในภาษาจีนกับความถี่ของการปรากฏคำกริยาเหล่านั้น (Wu & Xu, 2010)

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยกำหนดให้การเลือกใช้รูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ในภาษาเขียนเป็นตัวแปรที่ 1 และความรู้หลักภาษาไทยเรื่องระบบวรรณยุกต์เป็นตัวแปรที่ 2 เพื่อที่จะวิเคราะห์ว่าการเลือกใช้รูปแปรมาตรฐานหรือไม่มาตรฐานนั้นสัมพันธ์กับความรู้เรื่องการผันวรรณยุกต์มากน้อยเพียงใด ผู้วิจัยแปลงคำตอบจากแบบสอบถามเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ โดยในแบบสอบถามส่วนที่ 1 ผู้วิจัยให้คะแนนประโยคที่ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกเติมรูปแปรมาตรฐาน 1 คะแนน และประโยคที่ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกใช้รูปแปรไม่มาตรฐาน 0 คะแนน ส่วนในแบบสอบถามตอนที่ 2 ผู้วิจัยให้คะแนนตามจำนวนข้อคำถามที่ผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละรายเลือกคำตอบได้ถูกต้อง จากนั้นผู้วิจัยจึงนำข้อมูลของทั้งสองตัวแปรนี้ไปวิเคราะห์สหสัมพันธ์ด้วยโปรแกรม R Studio ซึ่งเป็นคำนวณสำเร็จรูป และแสดงผลด้วยแผนภาพแสดงการกระจายด้านล่างนี้

แผนภาพที่ 2. การกระจายความสัมพันธ์ของการใช้รูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ในภาษาเขียนกับความรู้เรื่องระบบวรรณยุกต์

การกระจายความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ 1 (การใช้รูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ในภาษาเขียน) กับตัวแปรที่ 2 (ความรู้เรื่องระบบวรรณยุกต์) ดังที่แสดงในแผนภาพที่ 2 สามารถสรุปได้ว่าการใช้รูปแปรของคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ในภาษาเขียนกับความรู้เรื่องระบบวรรณยุกต์นั้นไม่ได้สัมพันธ์กันมากนัก ค่าสหสัมพันธ์ (ค่า r) ของทั้งสองตัวแปรนี้อยู่ที่ 0.4 เมื่อผู้วิจัยนำค่านี้ไปเทียบกับเกณฑ์ที่ฮินเคิลและคณะ (Hinkle, William, & Stephen, 1998, p. 118) อ้างอิงไว้ ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่าตัวแปรทั้งสองนี้ไม่มี

ความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ⁴ ข้อมูลในแผนภาพที่ 2 ชี้ให้เห็นได้ชัดเจนว่าผู้ที่เลือกรูปแปรมาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “คะ” ไม่ได้ตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับระบบวรรณยุกต์ได้ถูกต้องทั้งหมดทุกคน ในขณะที่เดียวกัน ผู้ที่เลือกรูปแปรไม่มาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “คะ” ก็ไม่ได้ตอบคำถามเหล่านั้นผิดทั้งหมดเช่นกัน เราจึงอาจกล่าวได้ว่า ความรู้ทางหลักภาษาเรื่องการผันวรรณยุกต์ของผู้ใช้ภาษารายหนึ่ง ๆ ไม่ได้สัมพันธ์กับการเลือกรูปแปรมาตรฐานหรือรูปแปรไม่มาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในภาษาเขียนนัก อีกทั้ง มีเชื่อว่าผู้ที่เลือกรูปแปรมาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในภาษาเขียนจะมีความรู้เกี่ยวกับระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยมากด้วยเสมอไป

5. สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

ผลการศึกษางานวิจัยเรื่องนี้ต่อบัณฑิตผู้ประสงค์ทั้ง 2 ข้อได้ตามลำดับดังนี้ วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ผู้วิจัยต้องการศึกษาการแปรของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในภาษาเขียนที่ปรากฏท้ายบริบทประโยค 3 ประเภท ได้แก่ 1) ท้ายประโยคบอกเล่า 2) ท้ายประโยคคำถาม และ 3) ตามหลังคำว่า “นะ” ผลการศึกษาสรุปได้ว่าผู้ใช้ภาษาจำนวนมากกว่าร้อยละ 94 ยังคงเลือกรูปแปรมาตรฐานของทั้งสองคำดังกล่าวในทุกบริบทประโยค ทั้งนี้มีผู้ตอบแบบสอบถามเพียงจำนวนไม่เกินร้อยละ 5 จากทั้งหมด 249 ราย ที่เลือกรูปแปรไม่มาตรฐานในแต่ละบริบทและตำแหน่งที่ปรากฏการเลือกรูปแปรไม่มาตรฐานมากที่สุดคือบริบทตามหลังคำว่า “นะ” ผลการศึกษาในข้อนี้แสดงให้เห็นความนิยมในการเลือกรูปแปรมาตรฐานซึ่งสอดคล้องกับประเด็นที่คร็อชและสมอล (Kroch & Small, 1978) เสนอไว้ว่าผู้คนในสังคมส่วนมากยังคงเลือกรูปแปรมาตรฐานมากกว่ารูปแปรไม่มาตรฐาน ส่วนหนึ่งเป็นเพราะรูปแปรมาตรฐานสัมพันธ์กับเกียรติภูมิที่มีระดับสูงและถูกนับว่าเป็นการใช้ภาษาที่ “ถูกต้อง” ตามแนวภาษาศาสตร์เชิงกำหนด

เหตุผลดังกล่าวนี้พ้องไปกับความเชื่อของผู้ใช้ภาษาในสังคมไทยจำนวนหนึ่งซึ่งเห็นว่าการเลือกรูปแปรมาตรฐานเกี่ยวข้องกับการมีความรู้เรื่องระบบวรรณยุกต์เป็นอย่างดีของผู้ใช้ภาษารายนั้น ๆ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้พิสูจน์สมมติฐานดังกล่าวตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ผลการศึกษาชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการเลือกรูปแปรมาตรฐานและรูปแปรไม่มาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในภาษาเขียนนั้นสัมพันธ์กับความรู้อันเนื่องมาจากวรรณยุกต์ในภาษาไทยในระดับต่ำเท่านั้น ดังนั้น ข้อสังเกตที่มีผู้กล่าวว่าผู้ที่เลือกรูปแปรไม่มาตรฐานเป็นพวก “ตกภาษาไทย” หรือ “ไม่เข้าใจหลักภาษาไทย” ตามที่ผู้วิจัยยกตัวอย่างไว้ในตอนต้นของบทความอาจเป็นคำกล่าวที่ไม่ถูกต้องเสมอไป ประเด็นนี้มีความสัมพันธ์กับเรื่องการรับภาษาที่ 1 ของผู้ใช้ภาษา ตามปกติแล้วมนุษย์เรียนรู้ภาษาที่ 1 ผ่านตัวอย่างภาษาที่เป็นข้อมูลเข้า (input) (Ambridge & Leiven, 2011) เจ้าของภาษามักจะใช้ภาษาไปตามธรรมชาติและคุ้นชินกับการใช้ภาษาผ่านปฏิสัมพันธ์มากกว่าท่องจำหลักการใช้ภาษาตามกฎไวยากรณ์ จึงเป็นไปได้ว่าผู้ใช้ภาษาไทยหลายท่านเลือกใช้คำว่า “คะ” และ “คะ” ในภาษาเขียนโดยสังเกตจากรูปภาษาที่ผู้อื่นใช้กันทั่วไปและไม่ได้ตัดสินใจเลือกรูปเขียน “คะ” หรือ “คะ” จากการพิจารณาตามระบบวรรณยุกต์

⁴ ค่าสหสัมพันธ์ (ค่า r) ของตัวแปรสองตัวแปรไต่ระดับตั้งแต่ 0 - 1 โดยที่ค่า 0 - 0.3 แสดงถึงตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก และค่า 0.9 - 1.0 แสดงความสัมพันธ์ในระดับสูงมาก ส่วนค่าสหสัมพันธ์ที่วิเคราะห์ได้ในงานวิจัยนี้อยู่ที่ 0.4 ซึ่งอยู่ในช่วงระดับคะแนน 0.3 - 0.5 ซึ่งหมายถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งสองอยู่ในระดับต่ำ

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าไม่เพียงแต่การสะกดรูปเขียนคำว่า “คะ” และ “คะ” เท่านั้นที่แสดงให้เห็นว่าเจ้าของภาษาเลือกใช้รูปภาษาจากความเคยชินมากกว่าการท่องจำระบบการผันวรรณยุกต์ แต่คำอื่นๆ ในภาษาไทยที่มีรูปและเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ ด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นคำในกลุ่มคำลงท้ายที่นอกเหนือจากคำว่า “คะ” และ “คะ” (เช่น วะ วะ และ นะ นะ) คำอุทาน (เช่น เว้ย เว้ย และ เอ้ย เอ้ย) หรือคำยืมจากภาษาต่างประเทศ (เช่น โน้ต โน้ต และ กุกี้ กุกี้) เราสามารถพบการสะกดคำจำพวกดังกล่าวด้วยรูปวรรณยุกต์ที่แตกต่างกันออกไปในบริบทประโยคเดียวกัน (เช่น “เข้ามาก่อนจ๊ะ” “เข้ามาก่อนจ๊ะ” และ เสื่อซี้ดตัวนี้ราคาเท่าไร เสื่อซี้ดตัวนี้ราคาเท่าไร) หากผู้ใช้ภาษาไทยพบเห็นการเลือกใช้รูปแปรไม่มาตรฐานเหล่านี้มากขึ้นเท่าใดก็อาจทำให้ผู้ใช้ภาษาค้นเคยกับการใช้รูปแปรไม่มาตรฐานและนำไปใช้แพร่หลายยิ่งขึ้นเท่านั้น นอกจากนี้ ผู้คนจำนวนหนึ่งในสังคมปัจจุบันก็ยอมรับการใช้รูปแปรไม่มาตรฐานมากขึ้นเรื่อยๆ ความนิยมการใช้รูปแปรไม่มาตรฐานพบได้ในงานวิจัยที่ศึกษาการแปรในภาษาอื่นด้วยเช่นกัน เช่น การใช้รูปแปรไม่มาตรฐานทางไวยากรณ์ในภาษาโปรตุเกส (Carrilho, 2013) และการปรากฏรูปแปรไม่มาตรฐานในการสะกดคำภาษาเยอรมันในสื่อสังคมออนไลน์ (Glaznieks & Glück, 2019) สำหรับในภาษาไทยนั้น ความนิยมในการใช้รูปแปรไม่มาตรฐานอาจมีเพิ่มสูงขึ้นเมื่อคนในสังคมไม่ได้เคร่งครัดต่อการเลือกใช้เฉพาะรูปแปรมาตรฐานเท่านั้น ผู้วิจัยพบข้อคิดเห็นจำนวนหนึ่งเกี่ยวกับการใช้รูปแปรไม่มาตรฐานในเครือข่ายสังคมออนไลน์ซึ่งเป็นไปในทิศทางที่ว่า “แค่สะกดผิดแต่ยังสื่อสารได้ก็เพียงพอแล้ว” หรือ “ผู้อ่านสามารถคาดเดาเนื้อหาของสิ่งที่ต้องการจะสื่อได้อยู่แล้วแม้ผู้เขียนจะสะกดคำผิดก็ตาม” ผู้วิจัยจึงตั้งข้อสันนิษฐานว่าการเลือกใช้รูปแปรไม่มาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “คะ” รวมถึงคำอื่นๆ อาจพบเห็นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ในอนาคตอาจมีผู้คนในสังคมนิยมใช้รูปแปรไม่มาตรฐานของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในบริบทประโยคประเภทต่างๆ มากขึ้น (เช่น เราอาจพบเจอผู้ที่เขียนประโยคว่า “กรุณาใช้ประตูด้านหน้านะคะ” “เชิญด้านในคะ” หรือ “ทานข้าวด้วยกันไหมคะ”) จนเกิดการยอมรับการใช้รูปแปรไม่มาตรฐานในบริบทท้ายประโยคดังกล่าวอย่างไรก็ตาม ในทางทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงของภาษาด้านการสะกดคำอาจไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในช่วงเวลาอันสั้น เหตุเพราะปัจจุบันมีหนังสืออ้างอิงการสะกดคำในรูปแบบที่ “ถูกต้อง” หรือการใช้รูปเขียนให้เป็นไปตามหลักภาษา อันส่งผลให้รูปแปรในภาษาเขียนไม่เป็นที่ยอมรับได้อย่างง่ายดาย (Trask, 1994) ทั้งนี้ แม้การเปลี่ยนแปลงรูปเขียนจะเป็นสิ่งที่คนในสังคมให้การยอมรับได้ยาก แต่การเปลี่ยนแปลงทางภาษาไม่ว่าจะในระดับใดก็ตามย่อมเป็นปรากฏการณ์ตามปกติวิสัยที่มีอยู่แล้วในภาษามนุษย์ ในภาษาไทยก็มีการเปลี่ยนแปลงรูปเขียนที่มีการยอมรับอย่างเป็นทางการด้วยเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น การใช้รูปวรรณยุกต์เอกในคำตายที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นอักษรต่ำและสระเสียงยาวบางคำ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานตั้งแต่ พ.ศ. 2493 จนถึง พ.ศ. 2542 บันทึกคำว่า “วอกแวก” ด้วยรูปเขียนเช่นนี้ แต่ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2554 กลับเปลี่ยนแปลงการสะกดเปลี่ยนเป็น “วอกแวก” (ดูเพิ่มเติมใน นิตยา กาญจนะวรรณ, 2563) แม้ว่าคำตายที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นอักษรต่ำไม่สามารถใส่รูปวรรณยุกต์เอกได้และออกเสียงเป็นเสียงโทโดยไม่ต้องใส่รูปวรรณยุกต์ใดๆ การปรับปรุงคำในพจนานุกรมนี้เป็นที่ยืนยันได้ว่าการเปลี่ยนแปลงของรูปเขียนสามารถเกิดขึ้นได้ ดังนั้น การแปรของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในภาษาเขียนนี้ก็อาจเกิดการยอมรับการใช้รูปแปรไม่มาตรฐานมากขึ้นได้ด้วยเช่นกัน ผู้ที่สนใจสามารถติดตามและขยายผลการศึกษารูปเขียนของคำเหล่านี้ที่อาจเกิดขึ้นต่อไปได้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยตระหนักดีว่างานวิจัยเรื่องนี้ไม่ได้กล่าวถึงรายละเอียดทั้งหมดในปรากฏการณ์การแปรของคำว่า “คะ” และ “คะ” ในภาษาเขียนที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในสังคมในขณะนี้ ผู้ที่สนใจประเด็นเกี่ยวกับการแปรของคำลงท้ายทั้งสองคำนี้สามารถนำงานวิจัยเรื่องนี้ไปต่อยอดได้ในหลายแง่มุม ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาเรื่องการแปร

ของคำว่า “คะ” และ “ค่ะ” ที่สัมพันธ์ไปกับปัจจัยทางสังคมของผู้พูดตามแนวการศึกษาแบบภาษาศาสตร์สังคม รวมไปถึงการศึกษาการใช้รูปแบบในบริบททางภาษาอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากบริบทท้ายประโยคที่ผู้วิจัยได้เลือกศึกษามาเฉพาะ 3 บริบทเท่านั้น การวิจัยต่อยอดเหล่านี้จะมีส่วนช่วยให้เราสามารถอธิบายปรากฏการณ์การใช้ภาษาที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบันได้ละเอียดยิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

- การใช้ คะ ค่ะ ผิด จนเป็นวาระแห่งชาติ...คือความล้มเหลวทางการศึกษาหรือไม่. (2558). สืบค้นเมื่อ 19 ธันวาคม 2558
จาก <https://pantip.com/topic/34580676>
- ทรงธรรม อินทจักร. (2559). การคาดการณ์ได้และความสัมพันธ์เชิงบทบาทในถ้อยคำให้เกียรติในภาษาไทย. *วารสารศิลปศาสตร์*, 16(2), 142-172.
- เทคนิคการใช้ คะ/ค่ะ ละ/ละ จะ/จะ นะ/นะ. (2560). สืบค้นเมื่อ 7 เมษายน 2560
จาก <https://pantip.com/topic/36313303>.
- นววรรณ พันธุมธธา. (2554). *ไวยากรณ์ไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา กาญจนวรรณ (2563). *การใช้รูปวรรณยุกต์เอกในคำ แซ่บ กับ แซ่ด*. สืบค้นเมื่อ 13 พฤษภาคม 2563
จาก <http://www.royin.go.th/?p=24332>.
- เลิกใช้ นะคะ นะค่ะ ผิดกันชัดๆ!!!. (2558). สืบค้นเมื่อ 19 มีนาคม 2558
จาก Pantip: <https://pantip.com/topic/33394040>.
- สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2561). ว่าด้วยคำว่า “แซว”, “คะ”, “ค่ะ”, “นะคะ”. สืบค้นเมื่อ 19 มีนาคม 2561
จาก <http://www.royin.go.th/?p=18393>.
- อุปทิศศิลปสาร, พระยา. (2548). *หลักภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- Ambridge, B. M. & Leven, E. V. (2011). *Child Language Acquisition: Contrasting Theoretical Approaches*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Anderwald, L. (2001). Was/were-variation in non-standard British English today. *English World-Wide: A Journal of Varieties of English*, 22(1), 1-21.
- Baker, A. E., & Hengeveld, K. (2012). *Linguistics*. Oxford: Wiley-Blackwell.
- Bhamoraput, A. (1972). *Final Particles in Thai* [Unpublished master's thesis]. Brown University, U.S.A.
- Burridge, K., & Bergs, A. (2016). *Understanding Language Change*. London: Routledge.
- Carrilho, E. (2013). On the areal dimension of non-standard syntax: Evidence from a Portuguese corpus. *Proceedings of the 14th International Conference on Methods in Dialectology*, 69-79.
- Cooke, J. R. (1989). Thai sentence particles: Forms, meaning and formal-semantic variations. In J. R. Cook, *Thai Sentence Particles and Other Topics* (pp. 1-90). Canberra: Australian National University.
- Crossley, S. A., & McNamara, D. S. (2012). Predicting second language writing proficiency: The role of cohesion and linguistic sophistication. *Journal of Research in Reading*, 35(2), 115-135.
- Eisikovits, E. (1991). Variation in subject-verb agreement in Inner Sydney English. In J. Cheshire, *English Around the World* (pp. 235-255). Cambridge: Cambridge University Press.

- Erlewine, M. Y. (2017). Low sentence-final particles in Mandarin Chinese and the final-over-final constraint. *Journal of East Asian Linguistics*, 26(1), 37-75.
- Franco, K., & Tagliamonte, S. (2020). New-way(s) with -ward(s): Lexicalization, splitting and sociolinguistic pattern. *Language Variation and Change*, 1-23.
- Franzese, M., & Iuliano, A. (2019). Correlation analysis. In S. Ranganathan, M. R. Gribskov, K. Nakai, & C. Schönbach, *Encyclopedia of Bioinformatics and Computational Biology* (pp. 706-721). Amsterdam: Elsevier.
- Glaznieks, A., & Glück, A. (2019). From the valleys to the world wide web: Non-standard spellings on social network sites. In C. R. Wigham, & E. W. Stemle, *Building Computer-Mediated Communication Corpora for Sociolinguistic Analysis* (pp. 12-27). Clermont-Ferrand: Blaise Pascal University.
- Haas, M. R. (1970). *Thai-English Student's Dictionary*. Stanford: Stanford University Press.
- Hinkle, D. E., William, W., & Stephen, G. J. (1998). *Applied Statistics for the Behavioral Science*. New York: Houghton Mifflin.
- Katagiri, Y. (2007). Dialogue functions of Japanese sentence-final particles 'yo' and 'ne'. *Journal of Pragmatics*, 39(7), 1313-1323.
- Kita, S., & Ide, S. (2007). Nodding, aizuchi, and final particles in Japanese conversation: How conversation reflects the ideology of communication and social relationship. *Journal of Pragmatics*, 39(7), 1242-1254.
- Kroch, A., & Small, C. (1978). Grammatical ideology and its effect on speech. In D. Sankoff, *Linguistic Variation Models and Methods* (pp. 45-55). New York: Academic Press.
- Labov, W. (1964). Phonological correlates of social stratification. *American Anthropologist*, 66(6), 164-176.
- Li, B. (2006). *Chinese Final Particles and the Syntax of the Periphery*. Amsterdam: Landelijke Onderzoekschool Taalwetenschap.
- Luke, K. K. (1990). *Utterance Particles in Cantonese Conversation*. Amsterdam: John Benjamins.
- McCready, E. (2014). A semantics for honorifics with reference to Thai. *Proceedings of the 28th Pacific Asia Conference on Language, Information and Computing*, 503-512.
- McDonough, K., & Mackey, A. (2006). Responses to recasts: Repetitions, primed production, and linguistic development. *Learning Learning*, 56(4), 693-720.
- Meyerhoff, M. (2006). *Introducing Sociolinguistics*. London: Routledge.
- Munn, P., & Drever, E. (1990). *Using Questionnaire in Small-Scale Research: A Teacher's Guide*. Edinburgh: SCRE.
- Noss, R. B. (1964). *Thai Reference Grammar*. Washington, D.C.: U.S. Government Printing.
- Ono, T., Thompson, S. A., & Sasaki, Y. (2012). Japanese negotiation through emerging final particles in everyday talk. *Discourse Processes*, 49(3-4), 243-272.
- Peyasantiwong, P. (1981). *A Study of Final Particles in Conversational Thai* [Unpublished doctoral dissertation]. University of Michigan, U.S.A.
- Pittayaporn, P. (2007, August 5). *Prosody of Final Particles in Thai: Interaction between Lexical Tones and Intonation*. Paper presented at the workshop on "Intonational Phonology: Understudied or Fieldwork Languages". Saarbrücken, Germany.

- Rowley, J. (2014). Designing and using research questionnaires. *Management Research Review*, 37(3), 308-330.
- Sue, V. M., & Ritter, L. A. (2012). *Conducting Online Research*. London: SAGE.
- Tagliamonte, S. A. (2012). *Variationist Sociolinguistics: Change, Observation, Interpretation*. Oxford: Wiley-Blackwell.
- Tagliamonte, S. A. (2016). *Making Waves: The Story of Variationist Sociolinguistics*. Oxford: Wiley-Blackwell.
- Trask, R. L. (1994). *Language Change*. London: Routledge.
- Trudgill, P. (1972). Sex, covert prestige and linguistics change in the urban British English of Norwich. *Language in Society*, 1(2), 179-195.
- van Herk, G. (2012). *What is Sociolinguistics?*. Oxford: Wiley-Blackwell.
- Wasow, T., Jaeger, T. F., & Orr, D. M. (2011). Lexical variation in relativizer frequency. In H. J. Simon & H. Wiese, *Expecting the Unexpected: Exceptions in Grammar* (pp. 175-196). Berlin: de Gruyter.
- Wright, B., & Schwager, P. H. (2006). Online survey research: Can response factor be improved?. *Journal of Internet Commerce*, 7(2), 253-269.
- Wu, W. (2008). An acoustic phonetic study of the intonation of sentence-final particles in Hong Kong Cantonese. *Asian Social Science*, 2(4), 23-29.
- Wu, W.-J., & Xu, Y. (2010). Correlation analysis of visual verbs' subcategorization based on Pearson's correlation coefficient. *Proceedings of 2010 International Conference on Machine Learning and Cybernetics*, 2042-2046.
- Xu, B. R., & Mok, P. (2011). Final rising and global raising in Cantonese intonation. *Proceedings of The International Congress of Phonetic Science*, 2173-2176.
- Yap, F. H., Wang, J., & Lam, C. T. (2010). Clausal intergration and the emergence of mitigative and adhortative sentence-final particles in Chinese. *Taiwan Journal of Linguistics*, 8(2), 63-86.